

58 כגון שְׁנֵנָה או נְאֻנְסָה או הוּדְהָה או הוּדְהָה וְלֹא בְדָקָה, מְהוּדְהָה, אבל הַגִּיעַ
 59 שְׁעַת וְסִתְהָה וְלֹא בְדָקָה מְמַאֵה.
 60 הגמרא ממשיכה להקשות על רב חסדא: הֲאֵם מְדִסְיָא רַבִּי מֵאִיר,
 61 רִישָׁא לְאֹר רַבִּי מֵאִיר - הרי ממה ששנינו בסיפא רבי מאיר אומר,
 62 אם היתה במחבוא והגיע שעת וסתה ולא בדקה הרי זו טהורה, מוכח
 63 שתחילת המשנה אינה כרבי מאיר, ושלא כרב חסדא שהעמידה
 64 כרבי מאיר. מתרצת הגמרא: באמת כולָּה רַבִּי מֵאִיר הִיא, וְהָכִי
 65 קָאָמַר, אִם לֹא הִיתָה בְּמַחְבֵּא וְהַגִּיעַ שְׁעַת וְסִתְהָה וְלֹא בְדָקָה
 66 מְמַאֵה, ומדוע דווקא באופן שלא היתה במחבא, משום שרַבִּי מֵאִיר
 67 אָמַר אִם הִיתָה בְּמַחְבֵּא וְהַגִּיעַ שְׁעַת וְסִתְהָה וְלֹא בְדָקָה מְהוּדְהָה,
 68 שְׁחִרְדָּה מְסַלְקַת אֶת הַדְּמִים.
 69 אופן נוסף בביאור החזקת טהרה: רַבָּא אָמַר, כוונת המשנה לזֹמַר,
 70 שְׁבִתוֹךָ אֶחָד עֶשֶׂר יָמֵי זִבְתָּהּ, אֵינָה מְמַאֵה מְעַת לְעַת, שאף שבכל
 71 הנשים הדין הוא שאם ראו דם, הרי הן מטמאות טהרות שנתעסקו
 72 בהן מעת לעת קודם הראייה, וכדברי המשנה לעיל (ב.), בימי זיבה
 73 אין חוששים לכך, אלא מטמאה רק משעת הראייה.
 74 הגמרא מקשה על רבא: מִיִּתְיָבִי, הַנְּדָה, וְהַזְּבָה, וְהַשּׂוֹמֵרֶת יוֹם כְּנֶגֶד
 75 יוֹם, וְהַיּוֹלְדֶת, כּוֹלֵן - כל הנשים הללו שראו דם, הרי הן מְמַאֵהוֹת
 76 מְעַת לְעַת - כל מה שנגעו בו מעת לעת לפני ראיית הדם, חוששים
 77 שמא יצא הדם מהמקור בשיעור זמן מעת לעת קודם מציאת הדם,
 78 אלא מעתל בית הרחם עכבהו, ולכן לא ראוהו עד לאחר שכת
 79 לעת. הרי מפורש בברייתא שגם זבה שראתה דם, אין אומרים 'דיה
 80 שעתה', אלא מטמאה מעת לעת, ושלא כדברי רבא. מסיקה הגמרא:
 81 תִּיּוֹבְתָא - פירכא היא לדברי רבא, ואי אפשר ליישבם.
 82 רב הונא בר חייא מבאר בשם שמואל באופן נוסף את ה'חזקת טהרה':
 83 רַב הוֹנָא בְּרַי חֵיִיא אָמַר בְּשֵׁם שְׁמוּאֵל, כוונת המשנה לזֹמַר, שְׂאִינָה
 84 קוֹבְעַת לָהּ וְסִתְהָה בְּתוֹךְ יָמֵי וְיִבְתָּהּ, וכגון, אם ראתה ארבע ראיות
 85 ובין ראייה לראייה חמשה עשר יום, לא קבעה וסת, שהרי חלק
 86 מהראיות היו באחד עשר ימי זיבה.
 87 הגמרא דנה בעצם דברי רב הונא בר חייא, שאין האשה קובעת וסת
 88 בימי זיבה: אָמַר רַב יוֹסֵף, אַנִּי הוּא תְלַמְדוּ שֶׁל רַב יְהוּדָה שְׁהוּא
 89 תְלַמֵּיד שֶׁל שְׁמוּאֵל וְלֹא שְׂמִיעֵי לִי הֵא שְׂמַעְתֶּם - מעולם לא
 90 שמעתי מרב יהודה בשם שמואל שמועה זו שאין האשה קובעת וסת
 91 בימי זיבתה.
 92 אביי מזכיר לרב יוסף שהוא עצמו אמר שמועה זו: אָמַר לִיה אַבְיִי,
 93 אֶתְ אֲמַרְתָּ נִיהָלֵן - אתה אמרת לנו שמועה זו קודם חוליך בשם רב
 94 יהודה בשם שמואל, וְאֵהָא אֲמַרְתָּ לֵן - ואת דבריו אמרת לנו לענין
 95 מה ששנינו במשנה (להלן סג). הִיתָה הָאֵשָׁה לְמוּדָה - רגילה להיות
 96 רוֹאָה דֵם בְּיוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר (יום), וְשִׁנְתָּה וְרֵאתָ לְיוֹם עָשָׂרִים, זֶה
 97 וְזֶה - גם יום חמשה עשר וגם יום עשרים אֲסוּרִין לְשִׁמְשׁוֹ, וכן אם
 98 שִׁנְתָּה פְעָמִים לְרֵאוֹת לְיוֹם עָשָׂרִים, עֲדִין זֶה וְזֶה אֲסוּרִין, שעדיין
 99 לא נפקע הקביעות מיום חמשה עשר, מאחר ורק פעמיים לא ראתה
 100 בו, ואין הוסיף נעקר אלא בשלש פעמים.
 101 וְאֲמַרְתָּ לֵן עֲלָה - ואמרת לנו על משנה זו, אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר
 102 שְׁמוּאֵל, לֹא שָׁנּוּ שְׁבִרְגִילָה לְרֵאוֹת בְּיוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר קִבְעָה וְסִתְהָה
 103 לְכַר, אֲלֵא אִם הִיתָה רְגִילָה לְרֵאוֹת בְּיוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר לְמִבְּיֻלְתָּהּ,
 104 שָׁהֵן עָשָׂרִים וְשִׁתִּים יוֹם לְרֵאוֹתָהּ, שהרי האשה טובלת שבעה ימים
 105 לאחר ראיית הדם, דְּהֵתָם בְּיָמֵי נְדָתָה קָאֵי לָהּ - שבאופן זה, כל
 106 ראיותיה הן בימי נדה, והן מצטרפות לקביעות וסת, אֲכָל אִם הִיתָה
 107 רְגִילָה לְרֵאוֹת דֵם בְּיוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר לְרֵאוֹתָהּ, דְּבִימֵי זִבְתָּה קָאֵי -
 108 שראיותיה הן בימי זיבה, שהרי מהיום השמיני לראייתה ועד יום
 109 שמונה עשר הם אחד עשר ימי זיבה, לֹא קִבְעָה וְסִתְהָה, שאין האשה
 110 קובעת וסת בימי זיבה. והרי דברים אלו הם כדברי רב הונא בר חייא
 111 בשם שמואל, שאין האשה קובעת וסת בימי זיבתה.
 112 רב פפא מסתפק בכונת שמואל: אָמַר רַב פָּפָא, אֲמַרְתָּא לְשִׁמְעָתָא
 113 קָמִיהָ רַב יְהוּדָה מְדַסְרֵתָא - אמרתי שמועה זו לפני רב יהודה
 114 מדסקרתא, ושאלתי אותה, אמנם למדנו שמקבֵּעַ לֹא קִבְעָה - שאין
 115 האשה קובעת וסת בימי זיבתה, לענין שתצטרך שלש פעמים לעקור

1 ואולם שבעת ימי הנדה אינם בחזקת טהרה, וצריכה בדיקה שחרית
 2 וערבית. ומכל מקום, אם יִשְׁבֶּה לָהּ וְלֹא בְדָקָה, בִּין אִם שְׁנֵנָה בִּין
 3 נְאֻנְסָה וּבִין הוּדְהָה וְלֹא בְדָקָה, אינה חוששת שמא נטמאה ולא
 4 הרגישה, אלא היא בחזקת מְהוּדְהָה, שאף שלכתחלה צריכה בדיקה,
 5 בדיעבד בחזקת טהורה היא.
 6 ובאשה שיש לה וסת קבוע לראות בזמן מסוים, אם הגיע שְׁעַת וְסִתְהָה
 7 - זמן הקבוע לראייתה, וְלֹא בְדָקָה, הִיא זֹו בְחֻזְקַת מְמַאֵה, שֶׁמֶן
 8 הסתם ראתה בשעת וסתה, שחזקה 'אורח בזמנו בא'.
 9 רבי מאיר מחדש שפעמים גם בשעת וסתה היא בחזקת טהרה: רַבִּי
 10 מֵאִיר אָמַר, אִתְהָה אֵשָׁה שִׁישׁ לָהּ וְסִתְהָה קִבְעָה, אִם הִיתָה בְּמַחְבֵּא
 11 מִפְּנֵי לִסְטִים וְכדומה, וְהַגִּיעַ שְׁעַת וְסִתְהָה וְלֹא בְדָקָה, הִיא זֹו מְהוּדְהָה,
 12 מִפְּנֵי שְׂטֵבַע הָאֵשָׁה שְׁחִרְדָּה מְסַלְקַת מִמֶּנָּה אֶת הַדְּמִים, ולכן, אף
 13 שהגיע זמנה לראות דם היא בחזקת טהרה.
 14 המשנה חוזרת לדין אחד עשר ימי זיבה: מה ששנינו שאחד עשר ימי
 15 זיבה בחזקת טהרה, הוא רק באשה שעדיין לא נעשית זבה, אֲכָל יָמֵי
 16 סְפִירַת שְׁבַע נְקִיִּים שֶׁל הַזֶּבֶב, וְשֶׁל הַזֶּבֶב שָׂרָאוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים, וְכֵן
 17 אֵשָׁה שְׂרֵאתָה דֵם יוֹם או יומים והיא שוֹמֵרֶת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם הָרֵאִיָּה,
 18 הִיא אֵלּוּ הַיָּמִים בְּחֻזְקַת מְמַאֵה, ואינם בחזקת נקיים בלא בדיקה,
 19 כיון שכבר נפתח מעיניה.
 20 **גמרא**
 21 הגמרא תבאר לענין מה נאמרה החזקת טהרה במשנתנו. שואלת
 22 הגמרא: לְמֵאִי הִלְבְּתָא - לגבי איזו הלכה נאמרה החזקת טהרה.
 23 עונה הגמרא: אָמַר רַב יְהוּדָה, לְזֹמַר, שְׁבִימִים אֵלּוּ שְׁהִיא בְחֻזְקַת
 24 טְהוּרָה אֵינָה צְרִיכָה בְּדִיקָה שְׁחִרְתִּי וְעֵרְבִית שְׁלֹא רֵאתָ דֵם, גַּם אִם
 25 רוצה לעסוק בטהרות, שלא כמו בימי נדה, שאם עוסקת בטהרות
 26 צריכה לבדוק את עצמה שחרית וערבית.
 27 הגמרא מקשה על רב יהודה מהסיפא: וְהֵא מְדַקְתְּנִי סִיפָא - והרי
 28 ממה ששנינו בסוף המשנה יִשְׁבֶּה לָהּ וְלֹא בְדָקָה הִיא טְהוּרָה, מִכְּלָל
 29 דְּלִבְתָּתָהּ הִלְבָּהּ בְּעֵינֵי בְּדִיקָה - משמע שלכתחלה צריכה בדיקה, ולא
 30 כדברי רב יהודה שאינה צריכה בדיקה. מתרצת הגמרא: סִיפָא
 31 אֶתְרָא לְיָמֵי נְדָה - סוף המשנה באה ללמד לגבי ימי נדה, וְהָכִי
 32 קָאָמַר, כֵּל אֶחָד עָשָׂר יוֹם שְׁלֹאֲחַר שְׁבַע יָמֵי הַנְּדָה הִיא בְּחֻזְקַת
 33 מְהוּדְהָה, וְלֹא בְּעֵינֵי - (אינה צריכה) בְּדִיקָה, אֲכָל בְּיָמֵי נְדָתָה בְּעֵינֵי
 34 בְּדִיקָה, ואולם גם בימים אלו אם יִשְׁבֶּה לָהּ וְלֹא בְדָקָה, כגון שְׁנֵנָה או
 35 נְאֻנְסָה או הוּדְהָה וְלֹא בְדָקָה, הִיא טְהוּרָה.
 36 רב חסדא מבאר שה'חזקת טהרה' נאמרה לענין אחר: רַב חֲסִידָא
 37 אָמַר, לֹא צְרִיכָא אֲלֵא לְרַבִּי מֵאִיר, דְּאָמַר (לעיל יב): אֵשָׁה שְׂאִין
 38 לָהּ וְסִתְהָה קִבְעָה לְרֵאוֹת בּוֹמֵן מְסוּיִם, אֲסוּרָה לְשִׁמְשׁוֹ, שמא תראה דם
 39 בשעת תשמיש. ובאה המשנה לחדש, דְּהִנֵּי מִיִּלֵּי בְּיָמֵי נְדָתָה, שבהם
 40 יש לחשוש שמא תראה דם בשעת תשמיש, אֲכָל בְּיָמֵי וְיִבְתָּהּ,
 41 האשה בְּחֻזְקַת מְהוּדְהָה - (עומדת), ומותרת לבעלה.
 42 הגמרא מקשה על רב חסדא: אִי הָכִי, אֲמַאי - (מדוע) אָמַר רַבִּי
 43 מֵאִיר שֶׁמֶשׁוּם שֵׁשׁ זֹו אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ יוֹצֵא וְלֹא יְהוּדִי עוֹלְמִית,
 44 הרי עדיין מותרת לו באחד עשר ימי זיבה. מתרצת הגמרא: רַבִּי מֵאִיר
 45 חִיִּיב אֶת בַּעֲלָהּ לְהוֹצִיאָהּ, משום שחושש דְּלִמָּא אֶתְהָא לְקַלְקוּלָא
 46 בְּיָמֵי נְדָה - שמא יבוא ליכשל בה בימים הראויים לנדה, שבימים
 47 אלו הרי חושש רבי מאיר שמא תראה דם בשעת תשמיש.
 48 הגמרא מוסיפה להקשות על רב חסדא: הֵא מְדַקְתְּנִי סִיפָא הַגִּיעַ
 49 שְׁעַת וְסִתְהָה וְלֹא בְדָקָה, מִכְּלָל דְּבִאֵשָׁה שִׁישׁ לָהּ וְסִתְהָה עֲקָלְוִין -
 50 מוכח שאנו עוסקים באשה שיש לה וסת, שלא כרב חסדא שהעמיד
 51 את משנתנו באשה שאין לה וסת. מתרצת הגמרא: חֲסוּרֵי מַחְסְרָא
 52 וְהָכִי קִתְּנִי - יש ללמוד את המשנה כאילו היא חסירה וכך יש לשנות
 53 בה, כֵּל אֶחָד עָשָׂר יוֹם בְּחֻזְקַת מְהוּדְהָה, וְהָאֵשָׁה שְׂרָאָה - מותרת
 54 לְבַעֲלָהּ, וּבְיָמֵי נְדָה אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ, בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים שְׁבִימִים
 55 נְדָה אֲסוּרָה לְבַעֲלָהּ, בְּאֵשָׁה שְׂאִין לָהּ וְסִתְהָה, וכדעת רבי מאיר שאשה
 56 שאין לה וסת אסורה לבעלה, אֲכָל יֵשׁ לָהּ וְסִתְהָה מוֹתְרָת לְבַעֲלָהּ
 57 שְׁלֹא בְשַׁעַת וְסִתְהָה, וְאֵלּוּ צְרִיכָה בְּדִיקָה, ואם יִשְׁבֶּה לָהּ וְלֹא בְדָקָה,

47 רב פפא מביא הוכחה לשיטתו: **אמר ליה רב פפא** לרב הונא בריה
 48 דרב יהושע, **אלא הא דאמר ריש לקיש, אשה קובעת לה וסת**
 49 **אפילו על ידי ראיות שראתה בתוך אחד עשר ימי וכתה, ואולם אין**
 50 **אשה קובעת לה וסת על ידי ראיות שראתה בתוך שבעת ימי**
 51 **נדותיה, משום שבימי נדתה מעיינה פתוח, וכל מה שראתה בימים**
 52 **אלו, הרי זה המשיך לראייתה הראשונה. ורבי יוחנן אמר, אשה**
 53 **קובעת לה וסת אפילו בתוך שבעת ימי נדותיה.**
 54 רב פפא מברר באיזה אופן נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש: **היכי דמי** –
 55 במה מדובר, **לאו כגון דחזאי ריש לקיש וחסמשה בירחא, וריש**
 56 **ירחא וחסמשה בירחא – האם לא מדובר באופן שראתה בראש**
 57 **חודש, ולאחר מכן בחמשה לחודש, ושבו ראתה בראש חודש**
 58 **ובחמשה לחודש, והשתא – וכעת בפעם השלישית חזאי חסמשה**
 59 **בירחא ובריש ירחא לא חזאי – ראתה רק בחמשה לחודש, אבל**
 60 **בראש חודש דילגה ולא ראתה, שבאופן זה סובר רבי יוחנן שקבעה**
 61 **וסת לחמשה לחודש. שאף על פי ששתי ראיותיה הראשונות של**
 62 **חמשה לחודש היו בתוך ימי נדתה, שהרי ראתה גם בראש חודש**
 63 **קודם לכן, מכל מקום מאחר ובפעם השלישית ראתה רק בחמשה**
 64 **לחודש, מתברר שיעקר ראייתה ביום זה, ומה שבפעמים הקודמות**
 65 **ראתה גם בראש חודש, דמים יתירים הם שגרמו לה להקדים את**
 66 **ראייתה.**
 67 רב פפא מסיק את ההוכחה מדברי רבי יוחנן: **וקאמר – ועל כל פנים**
 68 **לשונו של רבי יוחנן הוא אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותיה,**
 69 **ומשמע שכל הראיות היו בתוך ימי נדתה, אלמא מריש ירחא מנינן**
 70 **– מוכח שגם את הראייה השלישית בה' בחודש מונים כראייה**
 71 **המופלטת מראש חודש, כאילו ראתה בראש חודש, והרי היא בתוך**
 72 **ימי נדתה. ומוכח כשיטת רב פפא שאשה מונה את חשבון ימי וסתה**
 73 **מיום שהיא רגילה לראות, גם אם בפעם הזאת דילגה ולא ראתה.**
 74 רב הונא בריה דרב יהושע דוחה את ההוכחה: **אמר ליה רב הונא**
 75 **בריה דרב יהושע לרב פפא, לא באופן זה דיבר רבי יוחנן, אלא הכי**
 76 **אמר רבי יוחנן, כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא – שראתה**
 77 **פעמים רק בראש חודש, ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא –**
 78 **ובפעם השלישית הקדימה לראות בעשרים וחמשה לחודש, ושבו**
 79 **ראתה גם בראש חודש, שבאופן כזה סובר רבי יוחנן שקבעה וסת**
 80 **לראש חודש, משום דאמרינן דמים יתירי הוא דאתוספו בה – שעל**
 81 **אף שראייתה השלישית בראש חודש היתה בימי נדותה, מכל מקום**
 82 **אנו אומרים שמה שבפעם השלישית הקדימה וראתה גם בעשרים**
 83 **וחמשה לחודש, מפני שהיו בה דמים יתירים שגרמו לה להקדים**
 84 **ולראות, אך עיקר ראייתה בראש חודש היא, ואין זו ראייה ממעין**
 85 **נדה פתוח. ולפי זה אין הוכחה לדעת רב פפא שכדמעיקרא נקטינן,**
 86 **שהרי הראייה האחרונה שבה נקבע הווסת היתה בימי נדתה, ולכן**
 87 **אומר רבי יוחנן קובעת לה וסת בתוך ימי נדותיה.**
 88 **וכן כי אתא – (כשבא) רבין ועמו כל נחותי ימא – כל יורדי הים,**
 89 **לבבל, אמרוה – ביארו את דברי רבי יוחנן כמו שביאר רב הונא**
 90 **בריה דרב יהושע, ולא כפי שביאר רב פפא.**

הדרן עלך בנות כותים

91

1 **ואמר רב יהודה אמר שמואל, לא שנו דין זה שרגילותה לראות**
 2 **ביום חמשה עשר דינו כווסת קבוע ולא נעקר במה ששינתה, אלמא אם**
 3 **ראתה ביום חמשה עשר למבילתה, שהן עשרים ושנים יום**
 4 **לראייתה, שבאופן זה הקביעות היתה בימים הראויים לנדה, ולכן**
 5 **קבעה וסת, אבל אם ראיתה היו ביום חמשה עשר לראייתה, לא**
 6 **קבעה וסת, שהרי ראיות אלו בימי זיבה הן. ולפי זה שינתה ליום כ'**
 7 **היינו ליום עשרים ושבעה לראייתה. ונמצא לפי דבריו דכי הדר**
 8 **ואתו עשרין ותרתין קיימא לה בתוך ימי וכתה – שכאשר חזרת**
 9 **ומונה עשרים ושנים יום לחשוש לווסתה, היא עומדת בתוך אחד**
 10 **עשר ימי זיבה ושהרי יום העשרים ושנים מיום כ"ב שהיתה צריכה**
 11 **לראות בו הוא יום שבעה עשר מיום כ"ז שראתה בפועל, ומכל מקום**
 12 **קתני – שנינו במשנה שזה וזה אסורין, בין יום העשרים ושנים, ובין**
 13 **יום העשרים ושבע. אלמא דחיישינן לה – הרי מוכח מכך שחוששים**
 14 **ליום הווסת גם באופן שהוא יוצא בתוך ימי זיבה.**
 15 הגמרא מבארת את שיטת רב פפא שהוכיח כן: **וקכבר רב פפא,**
 16 **שעשרין ותרתין מעשרין ותרתין מנינן – כאשר האשה צריכה**
 17 **לחשוש ליום העשרים ושנים מראייתה, אין מונים זאת מיום שראתה**
 18 **בו בפועל, אלא מיום שהיתה צריכה לראות בו לפי הרגלה**
 19 **וקביעותה, ואולם נדה ופתחה מעשרין ושבעה מנינן – את חשבון**
 20 **ימי נדתה ימי זיבה מונים לפי יום ראייתה בפועל, ולכן הוכיח רב**
 21 **פפא שחוששת לווסתה בימי זיבה.**
 22 רב הונא בריה דרב יהושע חולק על דין זה, וממילא דוחה את
 23 ההוכחה של רב פפא: **אמר ליה רב הונא בר רב יהושע לרב**
 24 **פפא, ממאי – זאת מנין לך, דלמא עשרין ותרתין נמי מעשרין**
 25 **ושבעה מנינן – אולי גם כאשר מונים עשרים ושנים יום לחשוש ליום**
 26 **הווסת, מונים אותם מיום ראייתה בפועל, דכי הדר ואתו עשרין**
 27 **ותרתין קיימא לה בתוך ימי נדותה – שלפי זה יום וסתה שהוא יום**
 28 **כ"ב מיום ראייתה בפועל יוצא בימים הראויים לנדתה ולא בימי**
 29 **זיבתה.**
 30 מוסיף רב הונא, **והכי נמי מסתברא – וכך גם מסתבר כדבריי, דאי**
 31 **לא תימא הכי – שאם לא תאמר כן, האי תרגנולתא – אותה**
 32 **תרגנולת דרמיא יומא וככשה יומא ורמיא יומא וככשה יומא –**
 33 **שרגילה להטיל יום ולעמוד יום, וככשה תרי יומי ורמיא חד יומא**
 34 **– ופעם אחת שינתה מהרגלה ועמדה שני ימים, כי הדרה נקטה,**
 35 **כדלקמיה נקטה או כדמעיקרא נקטה – האם כשחזרת להרגלה,**
 36 **היא תחזור להטיל לפי חשבון הימים הקודם או לפי מה שינתה,**
 37 **כלומר, אם הטילה ביום ראשון ובשני עמדה, בשלישי הטילה**
 38 **וברביעי עמדה, וביום חמישי שינתה מהרגלה ועמדה ולא הטילה,**
 39 **וביום שישי חזרה להטיל, האם תטיל גם בשבת, שהרי אם חזרת**
 40 **לחשבונה הקודם, צריכה להטיל בשבת, או שלא תטיל בשבת,**
 41 **שכשחזרת להטיל לא לפי חשבון הקודם חזרת, אלא מאחר שכבר**
 42 **הטילה ביום שישי לא תטיל בשבת. על פירוש דלקמיה נקטה –**
 43 **הרי ודאי הדעת נותנת שאינה חוזרת לחשבונה הקודם, אלא**
 44 **מהטלתה ביום שישי תדלג יום ותטיל ביום ראשון. ואם כן אף אשה**
 45 **הרגילה להפליג כ"ב יום ושינתה ליום כ"ז, שוב חזרת ומפלטת כ"ב**
 46 **יום מראייתה החדשה בכ"ז.**

המשך ביאור למס' נדה ליום שישי עמ' א

6 רב פפא מנסה לפשוט את הספק: **אמר רב פפא, נחוי אנן – נראה**
 7 **אנחנו לפשוט ספק זה, שכן שנינו במשנה (שם), אשה שהיתה למודה**
 8 **– רגילה להיות רוזה דם ליום חמשה עשר, ושינתה פעם אחת**
 9 **וראתה ליום עשרים, זה וזה – גם יום חמשה עשר וגם יום עשרים**
 10 **אסורין בתשמיש.**

1 קביעות זו, ולענין שאם לא בדקה עצמה טמאה, אולם יש להסתפק,
 2 מיתוש מהו דניחוש לה – האם אינה צריכה לחשוש כלל ליום זה,
 3 או שאף שלא קבעה וסת, מכל מקום צריכה לחשוש ביום זה ואסורה
 4 בתשמיש. אישתיק – שתק רב יהודה מודסקרתא ולא אמר ליה ולא
 5 מירי – ולא אמר לו דבר.